

Folkaliště: mé úplně první dojmy z 13. ročníku

Napsal uživatel Tomáš Hrubý
Úterý, 25 Červen 2024 20:07

Ještě pořád je v této zemi několik zásadních hudebních (a mluvím zde o folku a přílehlých žánrech, samozřejmě) festivalů, které se snažím žádný rok nevynechat. Mají vyšší střední velikost (protože velký festival momentálně v žánru neexistuje) a jsou z nějakého důvodu zásadní i zábavné. Může se stát, že občas zavítám z nějakého důvodu tak trochu neplánovaně na festival, který je malý a zcela nezásadní (a přesto může být příjemný a zábavný). No, a to mezi tím jsou střední festivaly, které stojí za to navštěvovat tak nějak na přeskáčku, udržovat si o nich povědomí, popřípadě sledovat, kde jsem ještě nebyl a co by podle referencí stálo za návštěvu.

To je samozřejmě suchá teorie, do které vstupují takové záležitosti, jako jestli má člověk zrovna čas, jestli si včas vzpomene a podobně. Proto se mohlo stát, že festival **Folkaliště**, který sluje skvělou pověstí a na mém fiktivním žebříčku festivalů, na které se chystám, byl v současnosti na špici, jsem navštívil teprve při jeho

13. ročníku

. Výhoda první návštěvy je v tom, že receptory festivalové atmosféry a jejích specifik jsou doširoka otevřeny; doufám, že je mezi vámi, milí čtenáři, stále ještě někdo, kdo na Folkališti nebyl. Právě k vám teď budu mluvit, jinak bych byl samozřejmě se svými čerstvými postřehy poněkud trapný.

Neochvějnost mého rozhodnutí k návštěvě festivalu značně prověřovala předpověď počasí: víkend proprší a hotovo. Jediný vývoj počasí bude od deště k slejváku a zpět. Dopadlo to naštěstí jinak, jak sděleno později. Páteční večer ovšem hrozil velmi: projel jsem rodnou obcí skladatele Gustava Mahlera Kalištěm, odložil auto na určené a promáčené louce a pokračoval dolů padákem tak prudkým, že jsem si přestal připadat jako v krajině oblých kopců. Na dně se přede mnou otevřelo překrásné místo: genius loci je určitě něco, co tvoří identitu Folkaliště. „*Je to prostor bývalé kovárny ze 17. století, která stála mezi třemi obcemi,*“ řekl mi hlavní pořadatel festivalu

Pavel Novák

. Za komunismu byla zdejší „Chalupa“ – sídlo štábu, nocležiště účinkujících i kuchyně – využívána jako rekreační středisko armády, v současné době patří objekt i s okolím městu Humpolec a spravuje ho místní organizace Pionýra, která zde v létě pořádá tábory. Kolem Chalupy jsou drobné loučky, sem tam skupina stromů, zídky, cestičky, vše milé, upravené.

Hlavní scénu jsem několikrát slyšel připodobňovat k „malé Zahradě“ a nepřišlo mi to zcela trefné, ale když jsem se nad tím hluboce zamyslel a slyšel to již počtvrté, tak připouštím, že na tom může něco být: stráž s lavičkami a pod ní mohutné jeviště mohou (mnohem větší) amfiteátr v Náměšti skutečně připomínat. Mimochodem, nafukovací stage, kterou prý každý rok staví

Folkaliště: mé úplně první dojmy z 13. ročníku

Napsal uživatel Tomáš Hrubý
Úterý, 25 Červen 2024 20:07

kališští hasiči, si vysloužila poznámku účinkujícího muzikanta (omlouvám se, zapomněl jsem, o koho šlo): „*To je poprvé, co hraju ve skákacím hradu.*“ Kromě **Velké scény** je na Folkališti o kus výše ve stráni i malá

Scéna Totem

; nikdy se ale nehraje souběžně, Scéna Totem je v provozu v sobotu dopoledne, když se na Velké scéně nehraje.

Festival vznikl dle mého názoru zcela ojedinělým způsobem – jako sraz Žalmanova Fan clubu, jehož šéfem byl v tu dobu pět let již zmíněný Pavel Novák. Ten právě hledal místo, kam by každoroční sraz přemístil z dolňáckých Sudoměřic a v podstatě náhodou narazil na místo u Kaliště, které mu – samo sebou – učarovalo. Dal se dohromady s místním správcem, dnes již zesnulým Jiřím Kutišem, a společně položili základ dnešního festivalu. V roce 2011 se jednalo o koncert šesti kapel, které měly cosi společného se Žalmanem, druhý ročník už se konal plnokrevný dvoudenní festival. A jak to bývá téměř u všech středních a větších festivalů: důležití a nenahraditelní jsou bezejmenní dobrovolníci, nadšenci pro akci, bez kterých by to neběželo. „*Tady to hodně stojí na partě asi 50 až 70 pořadatelů – často lidí z obce nebo těch, co sem jezdili na tábory – kteří po těch 13 letech už vědí, co dělat, a já jenom ladím detaily,*“ říká Pavel Novák.

Slíbil jsem napsat, jak to dopadlo s počasím: jedním slovem skvěle. O víkendu, kdy dorážely z různých koutů země zvěsti, jak kde udeřilo krupobití či blesková povodeň, pršelo na Folkališti vlastně jenom v noci (v obou nocích) a mírně mrňkalo v pátek večer a v sobotu dopoledne. A noční déšť byl tak zdvořilý, že počkal, až si dostatečně zajamujeme, než zvolna spustil. (Ano, folkalištní jam jsem si moc užil a byl jeden z nejlepších, i když je jasné, že jde hodně o to, kdo se zrovna z účinkujících i dalších muzikantů sejde a úroveň se jistě rok od roku mění.)

A poslední „atmosférická“ věc, která rozhodně stojí za zmínku (připouštím, že řadu jsem jich mohl zapomenout...): snídaně. Nemyslím tím to, že klasický stánek brzy otevře a můžete posnídat standardní klobásu či langoše. Na Folkališti je ráno k mání skutečná snídaně formou švédského stolu, se slanými i sladkými položkami... myslím, že zatím jedinečné číslo. A už je určitě čas zamířit od historie, místopisu a atmosféry k muzice. V pátek jsem přes veškerou snahu nestihl duo

Matlášek a Štaigl

a také

Passage

. Z další sestavy večera -

Brontosauři revival

,
Asonance

,
Bokomara + Petra Černocká

,
Přístav

a
Goli Band

– mě připadali slabší pouze prvně jmenovaní. Nevýrazná zpěvačka učila publikum tleskat na první dobu – to jsem možná ještě nezažil. Ale což – třeba diváky potěšila možnost zazpívat si dávné hity. V pořádku nebyl ani konferenciér

René Matlášek

, který se dopouštěl dost hrubých věcných chyb. Jinak to byla velká paráda, z které mě nejvíc potěšil patrně

Přístav

. Ne, že bych si myslel, že hrají lépe než

Asonance

, ale nějak jsem se na ně nejvíc těšil a nezklamali ani trošičku.

Dlouhý noční jam byl skvělý, jak už jsem zmínil (díky, Klokane a Hubo), takže se nějak stalo, že jsem zmeškal sobotní ranní umělce **Sananaj** a **Zhurta**; promiňte. Písníčkáře **Davidu Kourka** už jsem částečně zachytil a po něm přišel sled položek, jejichž výskyt mě kromě radosti z jejich hudby také pobavil. Tedy další kapely a písníčkář mě pobavili v porovnání s vysvětlením Pavla Nováka, že Scéna Totem je prostorem pro začínající kapely, které projdou konkursem (vyhlašován v lednu, přihlásí se zpravidla 20 – 25 kapel). Takže jsme na této scéně dále slyšeli

Rendez – fou

(zatím jedna nominace na Anděla),

Sekvoj

(založena v roce 1981; pravda, s kratší hrací přestávkou),

Hluboké nedorozumění

(ti možná na andělskou nominaci nikdy nedosáhnou, ale díky svému charismatu jsou svého druhu trampfolkovou celebritou už dávno) a

Petera Janků

(kvalitní slovenský písníčkář). To není posměch ani kritika pořadatele: jen radost, že festival stojí takovýmto starým pákám za přihlášení do konkursu a že jsme zažili prima hudební dopoledne.

